

Naléhání bolavých duší

Iveta Bartošová

Vím, jak prázdno drásá.
Vím, jak tíží pád.
Znám sled výher-ztrát.

Vím, když člověk se spálí,
sám musí vstát,
vstát.

S každým pádem
před tvář dáme mříž.
A tím pádem
těžší je náš kříž.
Žádnej pláč,
žádnej splín,
jít dál..
Špatnejm dnům
musíš říct:bye

Vím, když duše strádá,
snáz přivábí pád.
Sám, člověk je sám, tak sám..

Prázdne krouží,
ze dna zkouší vstát.
Bloudí pouští
v bludném, smutném já.

Naléhání
z útrob duše zní:
Spal už v sobě všechno špatný, zlý.
Spal ty mosty, co ti nedaj spát.
A pak můžeš
znovu sám vstát.

Vstát, třeba i vzlétnout..